

РЕШЕНИЕ

№ 3264

гр. София, 17.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 05.05.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева

Вяра Русева

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **2084** по описа за **2023** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр.чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Д. К. К. срещу съдебно решение по н.а.х.д.№ 11503/2021г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 105- ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 21- 4332-012491 от 22.06.2021 г., издадено от Началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“ /ОПП/ при СДВР, с което на касатора на основание чл. 175а, ал. 1, предл. 3 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 3 000 /три хиляди/ лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 12 месеца за нарушение на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП.

В касационната жалба са наведени доводи за незаконосъобразност и неправилност на въззивното решение като постановено в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Сочи се, че СРС е възприел фактическата обстановка едностранчиво, като е кредитирал само показанията на полицейските служители, но не и показанията на преки очевидци на събитието.Претендира се съдът да постанови решение, с което да бъде отменено обжалваното решение на СРС и потвърденото с него наказателното

постановление. Претендират се разноси и за двете инстанции.

Ответникът по касационната жалба не изпраща представител и не ангажира становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град IV-ти касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, приема следното:

Касационната жалба е допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна по следните съображения:

Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

След анализ и преценка на събрания по делото доказателствен материал и писмените доказателства, приобщени по реда на чл. 283 от НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН, от въззивната инстанция е установена следната фактическа обстановка: на 25.05.2021 г. в [населено място], на площад „Св. А. Н.“ полицейски служители били изпратени на място във връзка с охраняване на масово мероприятие – абитуриентски балове. Около 19:14 часа забелязали, че по [улица]се движи лек автомобил марка и модел „А. А4“, с рег. [рег.номер на МПС] , като на площад „Св. А. Н.“ водачът извършил рязка маневра, като преднамерено извел МПС извън контрол чрез презавиване, което довело до загуба на сцепление на гумите – т.нар. „дрифт“. След като водачът на лекия автомобил преустановил движението си и спрял, му била извършена полицейска проверка, като била установена самоличността на водача – Д. К. К., който управлявал собствения си лек автомобил. Служителите приели, че касаторът е извършил нарушение на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП, като е използвал пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Поради това бил съставен /АУАН/ Серия GA № 407478 от 25.05.2021 г. за нарушение по чл. 104б, т. 2 от ЗДвП, въз основа на който било издадено обжалваното наказателно постановление № 21-4332-012491 от 22.06.2021 г. от Началник група към ОПП – С..

Тази фактическа обстановка съдът приел за установена въз основа на приетите по делото писмени и гласни доказателства, с оглед което от правна страна съдът приел, че не са допуснати съществени процесуални нарушения при издаване на атакуваното наказателно постановление. По съществуто на спора, след преценка на събраните по делото доказателства и установената въз основа на тях фактическа обстановка съдът е обосновал извод, че извършеното от К. нарушение на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП , е доказано по безспорен и несъмнен начин.

Настоящият съдебен състав изцяло споделя мотивите на въззивния съд за законосъобразност на обжалваното НП.

Районният съд е проявил процесуална активност и след като е събрал необходимите за правилното изясняване на делото доказателства, анализирайки същите, правилно е приел, че при установената фактическа обстановка е налице

визираното административно нарушение, за което е санкциониран касаторът. НП е законосъобразно издадено и правилно е потвърдено по изложените от СРС мотиви. Въззивният съд се е произнесъл въз основа на обективно, всестранно и пълно изследване на всички релевантни обстоятелства съгласно чл.14, ал.1 НПК вр. чл.84 ЗАНН, които е установил с редовно събрани съгласно чл.107, ал.1 НПК вр. чл.84 ЗАНН допустими доказателствени средства по чл.105, ал.1 НПК вр. чл.84 ЗАНН (писмени по чл.127 НПК вр. чл.84 ЗАНН), подложени на проверка по чл.107, ал.5 НПК вр. чл.84 ЗАНН. Решил е спора въз основа на надлежна доказателствена съвкупност, без при формирането и преценката ѝ да са допуснати съществени процесуални нарушения. Правните изводи са изведени при надлежно установена фактическа обстановка, без да са останали неизяснени обстоятелства, които да ги компрометират. В тази връзка неоснователни са доводите в касационната жалба за допуснато съществено процесуално нарушение, изразяващо се в кредитиране показанията единствено на показанията на полицейските служители.

Следва да се има предвид, че съставеният АУАН има доказателствена тежест за изписаните в него фактически положения и при положение, че в хода на производството не се представят доказателства от жалбоподателя за установяване на други факти за същата фактическа обстановка. Оспорване на фактическите констатации няма стойност, доколкото не се навеждат други фактически твърдения за случилото се, които да се докажат по надлежен ред с допустими, относими и необходими доказателствени средства. Направеното описание на установеното нарушение съответства на законното изискване за пълно описание на нарушението, което следва да включва посочване на елементите на състава, които са нарушени, както и на обстоятелствата, при което тези елементи са осъществени. В случая ангажираните от касатора доказателства- свидетелски показания на очевидците Д. и И., не са достатъчни за оборване на установената в АУАН фактическа обстановка. Следва да се има предвид, че не полицейските служители са заинтересовани свидетели, те изпълняват служебните си задължения и липсват каквито и да е данни за тяхна лична заинтересованост от изхода на делото. Правилно СРС не е кредитирал изцяло показанията на Д. и И., с оглед на констатираните противоречия в показанията им относно времето и начина на извършване на деянието. СРС не е допуснал никакви процесуални нарушения при цененето на доказателствата в тяхната съвкупност, правото на защита на наказаното лице не е нарушено по никакъв начин.

Настоящият съдебен състав счита, че фактическата обстановка, нарушението и авторството на деянието са правилно установени в хода на протеклото административнонаказателно производство пред наказващия орган и в производството пред въззивната инстанция. Всички релевантни за съставомерността и индивидуализацията на деянието факти и обстоятелства, които обуславят административнонаказателната отговорност, са установени и удостоверени.

С разпоредбата на чл. 104б, т. 2 ЗДвП се регламентира забрана за водач на МПС да използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Следователно, всеки правоспособен водач има задължение да се движи по пътищата, отворени за обществено ползване, като е длъжен да спазва предписанието на чл. 104б, т. 2 ЗДвП, а именно да използва същите единствено с цел превоз на хора и товари. Всички останали действия и маневри при управление на МПС следва да бъдат извършвани извън тези пътища и на обособените за тази цел места. В закона не се съдържа легална

дефиниция относно "ползването на път за други цели, освен за превоз на хора и товари", което предполага запълването на бланкетния състав с конкретно съдържание според особеностите на всяка хипотеза. За този вид нарушения в практиката се е наложило понятието "дрифт". Общоприето е разбирането, че под понятието "дрифт" следва да се разбира специфична техника на шофиране, при която шофьорът преднамерено извежда дадено превозно средство /най-често автомобил/ извън контрол чрез "презавиване", като довежда до загуба сцеплението на задните гуми. По време на дрифт движението на автомобила е напречно на завоя, осъществено под влиянието на тежестта му и инерционния момент. Необходимо е поддържането на висока и постоянна скорост, както и шофиране с повишено внимание, тъй като дори малка грешка, например подаването на повече газ, би могла да доведе до неуспешен опит и в някои случаи – неблагоприятни ситуации. Ползването на пътя за осъществяване на подобни маневри е извън законово допустимата цел за ползване на пътищата – за превоз на пътници и товари. В случая както в АУАН, така и в НП, ясно са описани всички елементи от състава на нарушението, а именно: че е извършил рязка маневра, като преднамерено е извел МПС извън контрол чрез презавиване, което е довело до загуба на сцеплението на гуми. Съдът намира, че при категорично установено, несъобразено с посочената законова разпоредба поведение на водача, правилно последното е било квалифицирано по посочения законов текст.

Предвид изложените мотиви, оспореното решение е постановено при правилно приложение на материалния закон. Настоящата съдебна инстанция не установи допуснати от районния съд нарушения на съдопроизводствените правила. Възраженията в жалбата са неоснователни. Авторството на деянието и неговата съставомерност са установени по несъмнен начин със събраните и обсъдени по делото доказателства. В мотивите на оспореното решение съдът задълбочено е обсъдил всички възражения на Д. К.. Изложени са мотиви за елементите на нарушението, както от обективна, така и от субективна страна. Правилно районният съд е приел, че нарушението е извършено виновно, при форма на вината - умисъл.

Предвид горното, съдът, при извършената проверка по чл. 218 АПК, счита, че обжалваното решение е валидно, допустимо, постановено без да са допуснати нарушения на закона и съществено нарушение на процесуални правила. Не са налице касационните основания по чл. 348 НПК, предполагащи отмяна на решението, и то следва да бъде оставено в сила като правилно на основание чл. 221, ал. 2 АПК.

Относно разноските: С оглед изхода на спора на касатора не следва да се присъждат разноски. Ответникът не претендира разноски.

Така мотивиран и на осн. чл. 221, ал. 2 от АПК, във вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд – София град, IV-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 2918 от 31.07.2022г. на Софийския районен съд, НО, 105-ти състав по НАХД № 11503 по описа за 2021г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

